

Saksbehandler: Vebjørn Horsfjord

Referanser: Sak MKR 11/04

Saksdokumenter:

Prosjektskisse og mandat for arbeidsgruppe om religionsmøte i menighetene (*vedlagt*)

Rapport fra arbeidsgruppe om religionsmøte i menighetene (*ettersendes*)

Religionsmøte i menighetene

Sammendrag

Sekretariatet nedsatte i mars en arbeidsgruppe for å utrede behovet for og ulike modeller for en styrket satsing på menighetsrettet arbeid med religionsmøtet. Sekretariatet utarbeidet også et kortfattet mandat for gruppas arbeid.

I forberedelsen av arbeidsgruppas arbeid og under arbeidets gang har det vært uformelle konsultasjoner med Areopagos som også har stilt midler til disposisjon for gruppas arbeid. Marita Sørheim har vært engasjert på timebasis som sekretær og koordinator for arbeidet.

Arbeidsgruppa avholdt tre møter, det siste 27. august. Rapporten fra gruppa vedlegges. Hovedkonklusjonen er at det anbefales å etablere et treårig prosjekt med arbeidstittelen *Religionsmøte i menigheten*. Prosjektet kan gi grunnlag for å etablere et mer permanent arbeid. Prosjektet bør omfatte en full stilling med nødvendige driftsmidler. For å sikre både finansiering og bred oppslutning om prosjektet bør det organiseres som et samarbeidstiltak der Mellomkirkelig råd er én av partene. Arbeidsgruppa anbefaler at prosjektlederen tilknyttes Mellomkirkelig råds sekretariat, at det etableres en faggruppe til å bistå prosjektlederen og at de organisasjonene som bidrar økonomisk til prosjektet kan etablere en styringsgruppe.

Arbeidsgruppa har ikke gått konkret inn på de økonomiske sidene av prosjektet, men størrelsen, en full stilling med tilhørende driftsmidler, tilsier en årlig totalkostnad på omkring NOK 700 000. Gjennomføring av prosjektet forutsetter at flere går sammen om finansieringen. Det vil trolig være nødvendig at Mellomkirkelig råd selv bidrar med et betydelig beløp, i realiteten ved å sørge for en bevilgning fra Opplysningsvesenets fond.

Forslag til vedtak:

1. Mellomkirkelig råd takker arbeidsgruppa for rapporten.
2. Mellomkirkelig råd ønsker at det blir opprettet et prosjekt for å bistå og inspirere menighetene i deres møte med andre religioner og livssyn, og ber sekretariatet arbeide videre med etableringen av dette på bakgrunn av rapporten fra arbeidsgruppa. Sekretariatet skal særlig arbeide med å finne samarbeidspartnere for prosjektet og slik sikre den nødvendige finansieringen. Muligheten for offentlig støtte skal også undersøkes.
3. Mellomkirkelig råd ber Kirkerådet om å sette av midler fra Opplysningsvesenets fond i 2005 slik at prosjektet kan realiseres.

Skisse, Prosjekt Religionsmøte

03-03-2004

Bakgrunn:

Norge er et flerreligiøst samfunn. Innvandrere har tatt med seg sine religioner til landet, nordmenn reiser og møter andre religioner i utlandet, og det har vært en økende interesse for religiøse strømninger som ikke har kristent opphav. Det kan ikke settes likhetstegn mellom det å være norsk og det å være kristen.

Det religiøse mangfoldet har gjort vårt land mer likt mange andre land: I store deler av verden er religiøst mangfold snarere normen enn unntaket. Erfaring viser at det er fullt mulig for ulike religioner og spiritualiteter å leve fredelig side om side. Men vi vet også at møte mellom religionene kan skape friksjoner.

Vi gjør de samme erfaringene i Norge: I mange lokalsamfunn er det etablert gode relasjoner mellom de ulike trossamfunnene. Norge preges ikke av store religiøse spenninger. Likevel kan noe friksjon avleses i debatter som er aktuelle, for eksempel om statskirkeordningen, om KRL-faget og om hijab i skolen.

På nasjonalt nivå er det etablert velfungerende og åpne samarbeidsrelasjoner mellom trossamfunnene. Den norske kirke er aktivt med i Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn sammen med 11 andre religiøse samfunn og livssynssamfunn. Det finnes også en nasjonal bilateral dialoggruppe mellom Islamsk råd i Norge og Mellomkirkelig råd. Der deltar også observatører oppnevnt av Norges Kristne Råd. Den norske kirkes offisielle organer erkjenner at det er nødvendig å etablere trygge relasjoner til andre trossamfunn uavhengig av om statskirkeordningen består: Den norske kirke vil i overskuelig framtid være majoritetskirke, men den vil ikke være alene på livssynsmarkedet.

I noen byer, blant annet i Stavanger og Trondheim, er det etablert lokale interreligiøse råd, ofte med menigheter i Den norske kirke som sentrale initiativtakere. Andre steder leter menighetene etter gode framgangsmåter for å etablere kontakter til andre trossamfunn. Her er det mange spørsmål: Hvordan organiseres kontakter best? Hvem skal man samtale med? Hva gjør man sammen og hva snakker man om? Hvilken rolle har et kristent vitnesbyrd i slike kontakter? Hvordan skal man tenke om forholdet mellom religionsdialog og integrering av innvandrere? Listen kan gjøres lang.

Det finnes i dag ikke noe organ eller noen organisasjon som har kapasitet til å bistå menighetene i slikt arbeid. Emmaus i Oslo har mye kompetanse og deler gjerne sine erfaringer, men har ikke ønsket å fungere som ressurscenter for menighetene. Erfaring deles uformelt gjennom mer tilfeldige nettverk, men det finnes ingen systematisk tilrettelegging for slikt. Mellomkirkelig råd har, blant annet gjennom sine partnere, bidratt til noe kompetansebygging lokalt, men kapasiteten har vært begrenset.

Innenfor den danske Folkekirken er det nå etablert et prosjekt under navnet "Folkekirken og religionsmøte". Et lite kompetansesenter eies og finansieres av bispeddømmene sammen med noen organisasjoner. Senteret skal bidra til erfaringsutveksling og kompetansebygging i menighetene. Noen av deres erfaringer kan ha overføringsverdi til Norge.

Areopagos og Mellomkirkelig råd tar nå et felles initiativ for å sette menighetene bedre i stand til å gå inn i arbeid med religionsdialog lokalt. I første omgang nedsettes en arbeidsgruppe med mandat til å utrede behov og mulige tiltak.

Mandat:

For å utforme et forslag til hvordan Den norske kirke sentralt kan møte menighetenes behov for støtte og veiledning i det lokale dialogarbeidet gjennomføres våren 2004 et forprosjekt i form av en arbeidsgruppe utpekt administrativt av Mellomkirkelig råd.

- ❖ Arbeidsgruppa skal analysere utfordringer og muligheter i møtet mellom ulike religioner og spiritualiteter slik det utspiller seg i nærmiljø og lokalsamfunn. Menighetenes behov for bistand til å møte denne situasjonen skal være i fokus.
- ❖ Arbeidsgruppa skal legge fram forslag til tiltak (prosjekt) som bidrar til å møte disse behovene. Prosjektet skal legge vekt på deling og utveksling av eksisterende kompetanse og ressurser menighetene imellom og finne måter å tilføre ny kompetanse.
- ❖ Prosjektet som foreslås må
 - organiseres slik at det kan komme hele Den norske kirke til gode.
 - samvirke med arbeid med religionsdialog og religionsteologi på nasjonalt og internasjonalt nivå, men ikke selv drive slikt arbeid.
 - koordineres med Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunns (og eventuelt andre aktørers) tiltak for å inspirere til lokalt dialogarbeid.
- ❖ I arbeidet skal gruppa blant annet arbeide med:
 - en klar formulering av målsetningen for prosjektet.
 - forholdet mellom etablerte religiøse tradisjoner og nyreligiøsitet og hvordan det tas hensyn til dette forholdet i prosjektet.
 - på hvilken måte menighetene kan hjelpes til å reflektere over religionsteologiske spørsmål som har betydning for dialogarbeidet.
 - forholdet mellom religionsdialog og arbeid for å integrere flyktinger og innvandrere.
 - ulike styrkeforhold i lokal dialog; forskjellen på å invitere noen med på våre premisser og å starte felles tiltak.
 - mulighetene for økumenisk samarbeid om sider av prosjektet.
- ❖ Arbeidsgruppa skal legge fram forslag til hvordan tiltaket kan finansieres, men er ikke ansvarlig for å sikre slik finansiering.

Rammer:

- ❖ Arbeidsgruppa forventes i utgangspunktet å avholde tre møter.
- ❖ Mellomkirkelig råd, med økonomisk støtte fra Areopagos, stiller sekretærhjelp til disposisjon.
- ❖ Arbeidet skal være avsluttet innen utgangen av august 2004.
- ❖ Areopagos bidrar med nødvendige midler til avholdelse av møtene (reiser).
- ❖ Resultatet av arbeidet legges fram for Mellomkirkelig råd og Areopagos som vurderer videre oppfølging.

Sak MKR 37/04: Religionsmøte i menighetene

b. Retningslinjer for religionsmøte (Porvoo)

Mellomkirkelig råd ga på sitt møte i februar sin tilslutning til det forslaget til retningslinjer for religionsmøte som kom ut av Porvoo-fellesskapets konferanse om dette temaet i Oslo i desember 2003. Rådet ba om at retningslinjene ble oversatt slik at de kan brukes aktivt i vår kirke og ba om å få oversettelsen tilbake til rådet. Vedlagt ligger en foreløpig oversettelse av retningslinjene. Det gjenstår fortsatt en siste språklig gjennomgang.

Forslag til vedtak:

Mellomkirkelig råd tar oversettelsen av retningslinjer for religionsdialog fra Porvoo-fellesskapets konferanse i Oslo i 2003 til etterretning.

Forprosjekt

Lokale Religionsmøter

Knut Grønvik, Areopagos; Anne Hege Grung, Emmaus; Tore Laugerud, Samarbeidsrådet for Menighet og Misjon; Bente Heibø Modalsli, sogneprest i Fossum; Vebjørn Horsfjord fra MKRs sekretariat og Marita Sørheim, koordinator for prosjektet.

Oslo 03 09 04 Marita Sørheim

PROSJEKTSKISSE

Innledning	2
Bakgrunn	2
Arbeidsgruppa	3
Opprettelse av prosjektstilling.....	3
Prosjektets virksomhet	3
Prosjektets formål.....	3
Tilknyttet MKR.....	4
Ulike modeller.....	5
Styringsgruppe?.....	5
Ressursgruppa	6
Samarbeidspartnere og andre aktører på feltet	6
Verdier.....	7
Arbeidsform og Arbeidsfelt	7
Oversikt	8
Kontaktformidling	8
Utrustning.....	8
Aktive tiltak.....	9
• Kurs/foredrag	9
• Publikasjoner.....	9
• Nettside.....	10
• Møtesteder	10
• Kampanjer	10

Innledning

I det følgende redegjøres for bakgrunnen til forprosjektet *lokale religionsmøter* og arbeidsgruppa presenteres kort. Deretter skisseres prosjektstillingen vi håper skal springe ut av forprosjektet.

Bakgrunn

Mellomkirkelig råd (MKR) har i lengre tid sett viktigheten av et kirkelig engasjement i forhold til lokale religionsmøter. Flere **organisasjoner har drevet mye godt arbeid** på feltet, og Den norske kirke (Dnk) har nytt godt av blant annet Kristent Interkulturelt Arbeids (KIAs), misjonsorganisasjonenes og Emmaus' virksomhet, foruten drøftinger og prosjekter iverksatt av samarbeidsorganer som Norges Kristne Råd (NKR) og Samarbeidsråd for Tro og Livssyn (STL).

Den senere tid har MKR imidlertid sett **behovet for et enda sterkere engasjement** på området, også fra **de offisielle kirkestrukturers side**. Overalt i vårt land har det internasjonale samfunn, med ulike kulturer og ulike religions- og livssynsuttrykk, gjort seg gjeldende på forskjellige vis. Dnks **lokalmenigheter står stadig oftere overfor religionsmøter**, både som forsamlinger og som enkeltpersoner. Som majoritets- og statskirke har Dnk vært vant til å romme mangfold, og kirken har bestrebet seg på å tåle spenninger. Nå har imidlertid **mangfoldet og utfordringene endret karakter**, og denne nye kirkelige konteksten krever nye redskaper og ny innsikt.

Vi møter mennesker med mange ulike tros- og livssyn. Vi møter mennesker som vil prate om tro, og så har noe eget å bringe inn i samtalen. Vi møter kanskje mennesker som omtaler oss som "søsken" fordi vi tror på Gud, selv om de selv er muslimer eller hinduer. Vi møter andre ritualer og skikker, andre ord og skrifter. **I møte med "de andre"** utfordres våre menigheter til å bli tydelige på hvem de selv er. **Bibelens ord og kirkens tradisjoner utfordrer oss på andre måter enn før:** Hva vil det si å vitne om Jesus og samtidig tro at annerledestenkende også er skapt i Guds bilde? Hvor konstituerende er dåpen for troen? Kan Gud kalles Allah? Hvordan ha vigselssamtale med et par som er kristent/muslimsk? Kan kristne vitnesbyrd romme parapsykologiske elementer? Er Koranen en hellig bok for oss? Er gode religionsmøter et uttrykk for misjon eller diakoni? Hvordan skal kirken forstå seg selv i et pluralistisk samfunn?

Disse **spørsmålene er blitt møtt og besvart** mange ganger i ulike sammenhenger, **men Dnk har ikke på noe tidspunkt systematisk samlet erfaringer og distribuert denne informasjonen**. Dette blir nå stadig viktigere, både fordi religionsmøtene er flere og hyppigere enn før, og fordi Dnk også forvalter et samfunnsansvar. De fleste nordmenn tilhører Dnk. De fleste nordmenn forholder seg på en eller annen måte til Dnk som hjelp til livstolkning og formidler av tradisjoner og riter. Fordi kirken rommer så mange og mye, opplever vi stadig oftere religionsmøter på hjemmebane. Dette gir ansvar og muligheter.

Mellomkirkelig råd har et ønske om at vår kirke med sitt folkekirkelige særpreg, skal møte utfordringene på en måte som **gir lokalmenighetene trygghet og innsikt**. MKR ønsker å hente fram de erfaringene som allerede er gjort lokalt, og tilgjengeliggjøre disse for andre. Den kompetanse som nasjonale og internasjonale organisasjoner og ressurspersoner sitter på, må også tilgjengeliggjøres i større grad enn det hittil har vært gjort.

Arbeidsgruppa

Areopagos har lang erfaring med religionsmøter, og har ønsket å bistå Dnk i dette. På bakgrunn av MKRs og Areopagos felles interesser, ble det våren 2004 nedsatt en arbeidsgruppe av MKRs sekretariat, som skulle utrede muligheter for en styrkning av menighetenes rolle i lokale religionsmøter. Arbeidsgruppa har bestått av Knut Grønvik, Areopagos; Anne Hege Grung, Emmaus; Tore Laugerud, Samarbeidsrådet for Menighet og Misjon; Mette Sofie Robertstad, sogneprest i Byneset, Trondheim (Har ikke hatt anledning til å møte.); Bente Heibø Modalsli, sogneprest i Fossum; Vebjørn Horsfjord fra MKRs sekretariat og Marita Sørheim, koordinator for prosjektet. Gruppa har hatt tre møter som fastsatt, og mellom møtene er det blitt skrevet referater og prosjektskisser som er blitt distribuert og vurdert fortløpende.

Berit Schelde Christensen fra Folkekirke og Religionsmøde i Danmark deltok i arbeidsgruppas siste møte og delte noen erfaringer fra dansk sammenheng. I tillegg til drøftinger i gruppa, er det blitt avholdt møter med KIA, og Knud Jørgensen i Areopagos er holdt løpende orientert. Prosjektet har også vært uformelt drøftet med Erling Pettersen, direktør i Kirkerådet. MKR ble orientert på møtet i juni.

Opprettelse av prosjektstilling

Vi har arbeidet ut fra en forhåpning om at det vil være mulig å starte et prosjekt med én ansatt. Den prosjektansatte skal fungere som ressursbase for menigheter i Dnk, men skal også å være tilgjengelig for henvendelser fra medlemmer av andre kirkesamfunn. Med tanke på forpliktelser overfor den ansatte, og av finansieringshensyn, foreslår vi i utgangspunktet et prosjekt av tre års varighet. Vi håper imidlertid på en virksomhet som strekker seg utover dette.

Prosjektets virksomhet

Prosjektets formål

Prosjektgruppa foreslår følgende formål for prosjektet:

”Prosjektet skal bistå menighetene i Den norske kirke i å leve i et flerreligiøst samfunn på en ansvarlig og innsiktsfull måte, preget av respekt og åpenhet.

Prosjektet skal utruste menighetene i Den norske kirke til å presentere og representere kristen tro i møte med mennesker av annen tro/ livssyn. Prosjektet skal gi mot og trygghet til å skape dialog, samhandling og fellesskap på tvers av religiøse grenser.”

Tilknyttet MKR

Det er ikke ønskelig at prosjektet bygger opp en **ny organisasjon**, der administrasjonsvirksomhet spiser opp ressursene. Prosjektet må knyttes til et **praksismiljø** og en **etablert administrasjon** for å oppnå gode synergieffekter. Ettersom utgangspunktet er én stilling, er det viktig at prosjektet inkluderes i et **arbeidsfellesskap** med et etablert **nettverk** på området og hensiktsmessige strukturer.

Det er imidlertid også viktig at prosjektet står **fritt innen disse rammene**, slik at initiativet ikke slukes av pågående arbeid. Medarbeiderskapet må ikke være av en slik art at den prosjektansatte blir sittende med forpliktelser i forhold til andre arbeidsfelt.

Ulike modeller kunne være aktuelle:

- Prosjektet kunne knyttes til en **lokalmenighet** som lever midt i en flerreligiøs virkelighet. Fordelen ville være at prosjektet forankres i en konkret lokal virkelighet.

Forslaget ble likevel forkastet av hensyn til prosjektets nasjonale sikte. Oslo har de fleste erfaringene så langt, og det ville derfor være mest naturlig å knytte an til en menighet i hovedstaden. Samtidig har andre steder andre erfaringer og behov, og det vil trolig være lettere å **holde på en nasjonal profil**, dersom ikke prosjektet er for nært knyttet til én menighet i Oslo. En annen potensiell utfordring ville være å forhindre at prosjektet ble spist opp av det øvrige menighetsarbeidet.

- Prosjektet kunne knyttes til en **organisasjon** som arbeider på feltet. Nettverk og stimulerende arbeidsfellesskap ville således være ivaretatt, og i en slik sammenheng ville det trolig være mulig å ivareta både fellesskap og selvstendighet. Enkelte organisasjoner har også god lokal forankring.

Dette forslaget ble forkastet fordi **organisasjoner kan oppfattes å representere fløyer** i landskapet. Hensikten med prosjektet er å oppnå en bred kirkelig forankring på arbeidsfeltet, og intensjonen er å søke ivareta denne bredden i ytre rammer så vel som i profil.

Arbeidsgruppa anbefaler derfor at prosjektet knyttes til MKR, som ivaretar denne type arbeid innenfor Den norske kirkes offisielle strukturer. Å knytte an til MKR styrker den nasjonale og kirkelige profilen. Tilknytning til MKR sikrer også arbeidsfellesskap og nettverk, og mye av administrasjonsbyrden kan legges over på sekretariatet.

Den største utfordringen ved å legge prosjektet til MKR er å ivareta den lokale forankringen. Det må arbeides bevisst med dette. En **mulighet** ville være å la den prosjektansatte **hospitere** i enkelte menigheter eller organisasjoner, for å gjøre seg kjent med lokale utfordringer og lokal kompetanse.

Ulike modeller

Med utgangspunkt i **én prosjektstilling** er det vesentlig at prosjektet **organiseres** på en så **enkel** måte som mulig. **Samtidig** er det viktig å sikre **bred forankring** i ressursmiljøene og etablere gode strukturer for samarbeid og dynamikk.

En enkel modell ville være å opprette en ny **fagstilling i MKRs sekretariat** med ansvar for religionsmøte lokalt. Da ville imidlertid prosjektets ressurser stå i fare for å bli **slukt av det øvrige** arbeidet i sekretariatet, og det er **vanskelig** å forestille seg hvordan prosjektet skulle kunne knytte til seg tilstrekkelige økonomiske eller menneskelige **ressurser** med en slik organisering.

Etter forbilde av andre sammenlignbare prosjekter, ser arbeidsgruppa ser for seg en **to- eller tre-delt struktur, bestående av MKR, en ressursgruppe, og eventuelt en styringsgruppe**. Hva slags strukturer som til slutt etableres, vil i stor grad avhenge av de som bidrar økonomisk. Noen anbefalinger vil arbeidsgruppa likevel gi:

- Prosjektet er knyttet til **MKRs sekretariat og MKR** står som **arbeidsgiver**. MKR ivaretar således noen av de tradisjonelle "styrefunksjonene".
- En **ressursgruppe** for prosjektet nedsettes. Ressursgruppa har **løpende kontakt** med prosjektet. Denne gruppa skal **ikke** ha noen **styreoppgaver** som gjør at deres engasjement går med til økonomisk-administrative saker, men være **faglig engasjert** og involvert.
- En **styringsgruppe kan etableres** i tillegg til MKR og ressursgruppa. Styringsgruppa vil da bestå av representanter **fra de organisasjoner som har bidratt økonomisk**. Ettersom MKR har arbeidsgiver ansvar m.m. vil det **ikke** være nødvendig å møtes så **ofte**. En slik styringsgruppes funksjon ville i stor grad være å **sikre** at prosjektet holder fast i **intensjonen** med arbeidet.

Noen drøftinger gjenstår imidlertid:

Styringsgruppe?

Det er viktig å etablere en enkel struktur. Derfor må det unngås at for mye tid og arbeid går med i møter med de ulike gruppene. Det er mulig å tenke seg **prosjektet uten styringsgruppe**, der MKR og ressursgruppa utgjør den nødvendige struktur. Dette ville være en **enklere** modell og prosjektet ville få en **sentralkirkelig og bred profil**, uten å bli identifisert med bestemte organisasjoner i kirkelandskapet. Man kan også se for seg at en **styringsgruppe** ville ønske å legge sterke **føringer** på prosjektet.

Prosjektet er imidlertid ikke uten føringer når samarbeidet inngås. **Formål og verdier er nedfelt**, og ingen ville således kunne endre prosjektets retning. Drøfting av innhold og retning med en styringsgruppe kunne derfor virke positivt justerende og bekreftende i arbeidet.

Om styringsgruppa etableres vil avhenge av de **økonomiske bidragsyterne**. Det er naturlig at disse i noen grad **ønsker å kunne påvirke**. Arbeidsgruppa anbefaler likevel at en eventuell styringsgruppe **ikke** har noen **annen rolle enn å fastholde intensjonen** med arbeidet, sammen med den prosjektansatte. Et par samlinger i året bør være tilstrekkelig.

Ressursgruppa

Det er mulig at styringsgruppa ville ønske en rolle i forbindelse med **oppnevningen** av ressursgruppa. Dette må det tas stilling til i det videre arbeidet. Ressursgruppa kunne også oppnevnes av MKR.

Det er vesentlig at de som sitter i ressursgruppa har interesse og engasjement for prosjektet, slik at gruppa faktisk virker stimulerende på arbeidet. Ressursgruppa skal fungere som et **fagråd** for den prosjektansatte. Det er av stor betydning at det bringes ideer og erfaringer inn i prosjektet fra ulike sammenhenger, men det er også viktig at de som sitter i ressursgruppa tar med seg impulser tilbake til sine respektive sammenhenger, slik at **synergieffekten** blir maksimal.

Arbeidsgruppa har **ikke** utarbeidet forslag til **hvordan ressursgruppa skal settes sammen**, men vil kort skissere noen muligheter: Ressursgruppa kan ha en representativ funksjon og representere bidragsytere, sentrale miljøer eller geografiske områder. Fordelen med et representativt organ er at linjene er klare mellom prosjektet og de ulike instanser, og man kan sørge for at noen hensyn er ivarettatt.

Det er imidlertid også mulig å tenke annerledes. Ettersom ressursgruppa skal være en **ressurs for prosjektet**, kan man nedsette en gruppe som primært vil være nettopp det, uavhengig av tilknytning. Det kan hende at prosjektet ville kunne profitere på en slik løsning.

Folkekirke og Religionsmøde i Danmark opererer med et styre bestående av representanter fra hvert stift. Christensen forteller om et arbeid som noen ganger går sakte, men som i høyeste grad gjenspeiler og brynes på dansk kirkevirkelighet. Målet har vært å forankre prosjektet "helt der ute". Tilnærmingen er tålmodighetskrevende, men også spennende.

Det er følgelig mange muligheter i det videre arbeidet, men hele tiden må prosjektet ha **lokalmenigheten for øye**, og da er det mulig at det på en eller annen måte også burde gjenspeiles i strukturene.

Samarbeidspartnere og andre aktører på feltet

Det er vesentlig at STL og NKR informeres og trekkes inn, slik at de ulike miljøer får en forståelse av hva som er intensjonen med arbeidet. Det må synliggjøres at dette er Den norske kirkes **initiativ for å bedre egen kompetanse på å være kirke i et flerreligiøst samfunn**. Det handler om å skape en **ressursbase for våre menigheter**. Prosjektet skal **henvende seg med troverdighet til hele Dnk** med dens mange former og ulike teologiske uttrykk.

Emmaus, KIA og andre ressursmiljøer, som eksempelvis **misjonsorganisasjonene**, må tas med på råd, slik at den verdifulle kompetansen disse miljøene har opparbeidet over tid, kan innhentes på en fruktbar måte. Det vil i mange tilfelle være naturlig å henvise til disse miljøene og deres ressurser. På den måten vil prosjektet også kunne øke tilgjengeligheten av deres tjenester og materiell.

Verdier

Prosjektgruppa foreslår disse verdiene som grunnlag for prosjektet:

- *Vi vil gjenkjenne gudbilledligheten i alle mennesker, uansett deres tro og livssyn. Som kristne tror vi at alle mennesker er skapt i Guds bilde, og at det er det lagt ned i oss en lengsel etter fellesskap med Gud fra skapelsen av.*
- *Vi vil at kirken skal nå alle med sin tjeneste og sitt vitnesbyrd. Kirken er kalt av Gud til å møte alle mennesker med Jesu kjærlighet og vitnesbyrdet om forsoning.*
- *Vi vil ha en dialogisk grunnholdning. Når vi åpner oss for hverandre, vil vårt møte være til gjensidig berikelse. Derfor bærer vi med oss en positiv forventning, både i møte med dem av annen tro/livssyn og når vi snakker sammen som kristne.*
- *Vi vil søke større innsikt og fordypning i vår kristne tro og tradisjon. Trygghet og forankring i eget tro er en forutsetning for en god dialog, men en god dialog kan også føre til nettopp dette.*
- *Vi vil samarbeide med andre. En åpen og dialogisk grunnholdning innebærer at vi søker samarbeid med andre ressursmiljøer der det er mulig.*
- *Vi vil søke økumenisk samarbeid. Det er en særlig forpliktelse å samarbeide økumenisk om hvordan kristne framstår i møte med andre.*
- *Vi vil respektere enkeltmenneskers integritet. Møte mellom religioner og livssyn er alltid et møte mellom mennesker. Vi vil se andre mennesker som personer med egen integritet, egne synspunkter og trosforestillinger, samtidig som vi søker å forstå dem innenfor den tradisjonsrammen de tilhører.*
- *Vi vil forstå minoritetens situasjon. Kristendommen er i Norge majoritetens religion og har gjennom historien vært tett knyttet til statsmakten. Det har gitt en rekke privilegier. Derfor må kirken lytte og vise ydmykhet og respekt i møte med dem som tilhører minoriteter i våre sammenhenger.*
- *Vi vil søke innsikt og faglig kunnskap om andres tro og livssyn. Respektfullt møte mellom mennesker forutsetter gjensidig kunnskap om hverandres ståsted.*
- *Vi vil arbeide for fred og håp for fremtiden. Gjennom møtet med mennesker av annen tro og livssyn vil vi bryte ned fordommer og fiendebilder og fremme fred og håp for en bedre framtid, til Guds ære.*

Arbeidsform og Arbeidsfelt

Det er mulig å tenke seg prosjektet som en **katalysator**, et knutepunkt; et sted for innsamling, erfaring og distribusjon. Prosjektet skal **samle, sile og sende ut** informasjon og erfaringer, **dokumentere og initiere praksis**.

Den eller de som skal arbeide med prosjektet, må ha evne til **systematisering og formidling**.

Det er naturlig å se for seg et arbeid som både er **aktivt og reaktivt**; et arbeid som aktivt henvender seg til menighetene, men som også svarer, reagerer, på de henvendelser som kommer fra forsamlinger og enkeltpersoner. Det er viktig at ikke prosjektet ender opp med å drive så

omfattende kampanjer eller utgi så mange foldere, at ikke menighetenes forespørsler kan møtes. I noen grad er den aktive og den reaktive siden av et arbeid potensielt konkurrerende. Det er derfor ønskelig at det bevisst ryddes plass til reaktiv virksomhet.

Prosjektet må legge seg på et **nivå** som muliggjør kommunikasjon med menighetene. For omfattende henvendelser blir for krevende, klemt inne mellom kasualia og faste aktiviteter. Prosjektet må ha den lokale menighet for øye, med sine mange og likevel hardt pressede ressurser. Prosjektet må tilby **konkret og relevant** kompetanse.

Det må være mulig å **kontakte** prosjektet. Det må ha en adresse, et telefonnummer og muligens kontortid, samt en nettside med henvendelsesmuligheter.

Prosjektet skal drives i samsvar med de **formål og verdier** som arbeidsgruppa har utarbeidet. De valg som tas i fortsettelsen skal være i tråd med intensjonen i arbeidet så langt.

Oversikt

Arbeidsgruppa har hatt som forutsetning at det første prosjektet skal gå i gang med, er å skaffe oversikt over ressurspersoner, litteratur på feltet, hva som skjer av tilsvarende arbeid andre steder m.m. På denne måten vil det være mulig å henvende seg til prosjektet og få effektiv hjelp med ulike utfordringer, slik at ressurser og behov koples sammen.

Det er viktig å holde kanalene åpne til andre og sammenlignbare kontekster. De skandinaviske land, samt England eksempelvis, har gjort mange relevante erfaringer.

Oversiktsarbeidet er ikke gjort ved en kartlegging i arbeidets første fase. Det kreves kontinuerlig oppdatering på feltet.

Det understrekes at kartlegging ikke er et mål i seg, men et steg på veien til å føre behov og ressurser sammen.

Kontaktformidling

Et slikt prosjekt krever en nettverksprofil. Det må være et mål at nettverket styrkes. Kjennskap til og informasjon om andres arbeid, kan være tilstrekkelig bistand i en del tilfeller.

Prosjektet kan også ha en mer koordinerende funksjon; invitere til sentrale samlinger og oppmuntre til samarbeid.

Utrustning

Prosjektet skal utruste menigheter i Dnk, men skal også kunne være tilgjengelig for henvendelser fra andre. Det er et mål å finne kanaler til menighetene som gjør kommunikasjonen best mulig. Dette innebærer aktive tiltak, for å spre bevisstheten om at prosjektet finnes, men det innebærer også en god metodikk, som er tilpasset menighetenes behov og kapasitet.

Det bør vurderes hvorvidt det er ønskelig at prosjektets henvendelser går til en bestemt person i menigheten. Det kunne være diakonen, presten, menighetsrådslederen eller andre. Hensikten med dette ville være å etablere en nærere kontakt med noen og et eierforhold til arbeidsfeltet.

Aktive tiltak

- **Kurs/foredrag**

Det er mulig å drive kursing og foredragsvirksomhet.

Emmaus har fått mange **henvendelser fra menigheter** som etterspør deres kompetanse på religionsmøte. Emmaus har imidlertid hele tiden måttet balansere sine ressurser mellom utøvende dialogarbeid på den ene siden og informasjonsarbeid på den andre. Det er mulig at det prosjektet vi nå ser for oss, i noen grad skal orientere seg mot slike henvendelser som omhandler kursing og foredrag.

Det er også mulig å tenke seg **kursing av ressurspersoner** eller ansatte i menigheten. En dag på Praktisk-teologisk seminar hvert semester kunne bidra til å informere og inspirere prester og kateketer som nå går ut i tjeneste. Det kunne dessuten arrangeres fagdager eller samlinger for prostier og bispedømmer.

Det må **vurderes hvorvidt** det er ønskelig at **prosjektet selv** driver kursing og foredragsvirksomhet. Et alternativ er å sørge for at menighetene får bedre tilgang til det eksisterende tilbudet. Eventuelt kunne prosjektet gå inn som partner i noen sammenhenger.

- **Publikasjoner**

En god måte å nå ut til menighetene på, kan være å sende ut materiell. Det er imidlertid en utfordring å finne et tjenelig nivå på det som går ut til den enkelte lokalforsamling. Blir det for omfattende, legges det til side og blir nok en dårlig samvittighet for de kirkelig ansatte.

Også her gjelder at mye bra stoff allerede finnes på området. Det er mulig at prosjektet ikke skal produsere så mye, men snarere **tilgjengeliggjøre** det som finnes.

Et alternativ er å primært fokusere **metodikk og praktisk informasjon**.

Prosjektet kunne gi ut enkle **hefter** om praktiske problemstillinger. Det kunne dreie seg om ekteskap mellom kristne og muslimer, gravferd etter konvertering, bruk av hellige rom el.l. Det kunne legges opp til abonnement eller løssalg. Heftene kunne være en ressurs for kirkelig ansatte, eller henvende seg til menighetslemmer generelt.

Prosjektet kunne eventuelt arbeide for å få en **fast spalte i et tidsskrift**. Dette ville redusere administrasjonsarbeidet omkring denne typen informasjonsformidling, og gjøre stoffet mer tilgjengelig.

Det er mulig at det kunne sendes ut regelmessige **nyhetsbrev**, på mail eller i papirform, og at dette ville ivareta noe av behovet på en enklere måte.

Prosjektet bør ikke ta mål av seg til å komme med **større utgivelser**. Dette ville være ressurskrevende, og innebærer at det blir vanskelig å reagere på henvendelser og nye initiativ som måtte komme.

Det er vesentlig at prosjektet unnlater å bli en instans som primært produserer en mengde papirer, og bruker egen og menighetenes kapasitet på dét. Et minimum vil være å gi ut en enkel **informasjonsfolder**, og tilsvarende i litt større format

- **Nettside**

Det er ønskelig at det etableres en nettside. Siden bør ha gode linker og tips. Målet må være å **tilgjengeliggjøre ulike ressurser**; alt fra litteraturlister, til kursoversikter, til metodikk og materiell.

Det anbefales at siden **tilknyttes www.kirken.no**, for at nettsiden skal kunne etableres raskt i folks bevissthet.

Det må være mulig å klikke seg inn via nettsiden og melde inn behov. Det er imidlertid foreslått å utelate chatte-rom, da det har vist seg at slike utfordrende tema med fordel tas opp ansikt til ansikt.

- **Møtesteder**

Også i fortsettelsen må prosjektet lytte seg fram til menighetenes behov. Det er mulig at noen møtesteder kunne etableres på fast basis. Lista må ikke legges så høyt at det kun blir for spesielt interesserte. Delesamling, interndialog, fagdag e.l.l. én dag eller én helg i året, ville kanskje være gjennomførbart og ønskelig.

- **Kampanjer**

Prosjektet kan med fordel ta noen **initiativ i forhold til konkrete saker**. Disse må utformes etterhvert, ved behov.

Konkrete eksempler:

Folkekirke og Religionsmøde i Danmark arrangerer **kurs for menighetslemmer**, hvor siste del av opplegget handler om å være til stede på Alternativmesse, for å ikke bare snakke, men å også oppleve noe av det de samtaler om. Tilsvarende kunne gjøres i Norge.

I forbindelse med trosopplæringsprogrammet kunne det utvikles et **konfirmanstopplegg** som handler om religionsmøte. Ungdommene står i mange tilfelle midt i både utfordringene og gledene slike møter skaper.

Eventuelt kunne prosjektet sikte mot kreative **evenementer** med bredere appell.

--Foreløpig oversettelse --

Porvoo-fellesskapets konferanse om religionsmøte
Oslo 30. november – 3. desember 2003

Retningslinjer for religionsmøte for kirker i Porvoo-fellesskapet.

A Det begynner med Gud

Når vi som kristne møter mennesker med annen tro eller livssyn gjør vi det i Guds navn og ved Guds kraft – Gud som vi kjenner som Den treenige. Denne tro gir oss noen viktige holdepunkter som kan ligge til grunn for møtene:

Gud er ikke mindre gavmild når han frelser enn når han skaper.

Den Gud vi møter i skaperverket er gavmild med sin nåde og gleder seg over mangfold – ”Herre, hvor mange dine gjerninger er! Og alle har du gjort med visdom; jorden er full av det du har skapt.” (Salme 104.24) Denne skapende Gud er den samme Gud som frelser og som ønsker å lede alle til fullkommenhet.

Jesus Kristus viser oss Guds ansikt og åpner veien til Gud

I Jesus har vi sett ”en utstråling av Guds herlighet” (Hebreerbrevet 1.3); Han viser oss veien til vår Far, og vi ønsker å gå denne veien sammen med andre. Vi må vitne om denne veien på en slik måte at det oppfattes som godt nytt av alle; Det er ikke vår oppgave å sette grenser for Guds frelsende nåde.

Åndens nærvær erfares gjennom Åndens frukter

”Treet kjennes på frukten”, og ”Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse.” (Matt. 12.33; Galaterbrevet 5.22) Når vi møter disse kvalitetene i dialog med mennesker av annen tro, kan vi ved Guds nåde erfare Åndens nærvær.

B Den sammenhengen vi står i

De samfunn hvor våre kirker er kalt til å forkynne og drive misjon, preges i økende grad av et mangfold av religioner og livssyn. Dette er langt på vei et resultat av at mennesker fra andre land har flyttet hit og tatt sin tro og kultur med seg. Dette har skjedd i varierende grad og i ulike historiske perioder: I noen land finnes det store og veletablerte trossamfunn med en lang historie, mens i andre land er det religiøse mangfoldet av nyere dato, eller det har mindre omfang. Situasjonen er i stadig forandring som et resultat av at det hele tiden kommer nye mennesker som søker tilflukt og gode levekår i våre land.

I tillegg til de synlige og kulturelt identifiserbare trossamfunnene, finner vi også i våre samfunn et større religiøst mangfold og åndelig søken med mer flytende grenser. Mange søker mål og mening i nye eller alternative åndelige uttrykk. Et voksende antall mennesker skifter religion. Noen velger seg løse nettverk der de friere kan utforske eksistensielle spørsmål, mens andre vender seg til de fastere organiserte gruppene som kan gi klart definerte svar. Samtidig er det mange mennesker som søker sitt livssyn og sine verdier i den sekulære humanismen som er uten referanse til noe transcendent.

C Hvordan forstår vi hva som er Guds vilje

I denne sammensatte og omskiftelige situasjonen står kristne fellesskap overfor en utfordring med hensyn til hvordan vi – ved å være Jesu Kristi trofaste disipler, åpne for Åndens ledelse – kan skjelve hva som er Guds vilje i våre religiøst pluralistiske samfunn. Innen alle våre kirker vil det være ulike teologiske utgangspunkt, metoder og konklusjoner når man vil svare på denne utfordringen. Som anglikanere og lutheranere søker vi å legge spesiell vekt på hvordan Bibelen kan utfordre og lede våre tanker og praksis i forholdet til annerledes troende. Vi har lest Skriften sammen og studert samspillet mellom de bibelske tekstene og dagens situasjon. Dette har vist oss hvor ulikt vi kan se på tingene. Vi erkjenner at spørsmål om hvordan vi forholder oss til dialog med annerledes troende sannsynligvis vil skape strid i begge våre tradisjoner i overskuelig framtid.

Nettopp derfor er det viktig å ha en åpen og positiv dialog blant Porvoo-fellesskapets kirker og med andre kirker for å utfylle og berike hverandre i dialogen med mennesker med annen tro og livssyn. I det følgende legger vi fram noen tanker basert på vår egen erfaring. De presenteres i tolv punkter knyttet til konkrete og praktiske emner fra religionsdialogen. Vi tilbyr dem som eksempler; De er ikke ment å være fullstendig dekkende eller gi en systematisk redegjørelse. Med tanke på hvordan samfunnsforholdene hele tiden er i endring, må disse retningslinjene betraktes som en del av en prosess der det stadig er behov for oppdatering og revisjon.

D Tolv emner for kristne i religionsdialog

Disse veiviserne for religionsmøte er først og fremst formulert med henblikk på det personlige møtet. Vi har opplevd at et møte med mennesker av en annen tro kan bli en gjennomgripende erfaring som utdyper, fornyer og styrker vår egen tro. Likevel går vi som kristne aldri inn i en religionsdialog bare på vegne av oss selv, men også som medlemmer av vår egen kirke.

Denne representative rollen gjelder kanskje særlig ordinerte prester, men også lekfolk har en viktig rolle og taler og handler på vegne av hele kirken.

1. Langsiktighet

Vår tro sier at varige forpliktelser er et viktig grunnlag for å bygge stabile mellommenneskelige forhold preget av tillit. I religionsdialogen kan ingenting erstatte den tålmodige, tidkrevende og noen ganger vanskelige prosessen det er å bli kjent med medmennesker med en annen tro, å gjøre seg fortjent til deres respekt og å bygge vennskap. Vår erfaring er at det er i denne typen personlige forhold bygget opp over mange år, at dialogen kan bli ekte slik at man på ærlig måte kan søke etter sannheten og også ta opp vanskelige spørsmål.

2. Sann tale om de andre

For å tale sant må vi unngå forenkling og generalisering. I stedet må vi erkjenne at alle trossamfunn, også vårt eget, rommer mange ulikheter. Når vi snakker om andres tro og praksis, må vi bygge på solid informasjon og troverdige kilder. Dem vi snakker om må kunne kjenne seg igjen i våre beskrivelser. Derfor må vi prøve å sette oss inn i deres situasjon med innlevelse og god vilje. Det er urettferdig å sammenlikne *idealene* i vår egen tro med den *praksis* vi finner hos andre. Både kristne og andre troende må erkjenne de utfordringene vi møter når vi vil leve ut troen i samfunnet. Selv når vi er dypt uenige med andre, må vi forsøke å forstå deres tro og praksis, respektere den troen som leder dem, og elske dem som våre medmennesker. Når vi opplever at vi må reise kritikk mot andres standpunkt, må vi samtidig være villige til å øve selvkritikk.

3. Dele troen med andre

Vi er kalt til å dele vår egen tro med andre på en sikker og samtidig lydhør måte. Vi må være åpne for å lytte og lære så vel som å snakke. Vi erkjenner at motivene til dem som deltar i dialogen, kan variere. Det kan være lett å mistenke hverandre for å ha skjulte dagsordener. Vi kan ikke tvinge vår tro på andre, men vi må alltid være rede til å vitne om vår tro i handling så vel som i ord. Vi må aldri utnytte situasjoner der enkeltmennesker eller grupper er kommet i en sårbar situasjon eller gjøre det å ta imot den kristne tro til en betingelse for vår tjeneste for andre. Vi erkjenner at det innenfor våre kirker er forskjeller i synet på forholdet mellom religionsdialog og evangelisering. Vi tror det er viktig at disse forskjellene diskuteres med åpenhet og respekt i lys av vår teologi og erfaring.

4. Sammen for Guds ansikt

Vi erkjenner at det er situasjoner der kristne ønsker å komme sammen med annerledes troende for Guds ansikt i en atmosfære av gudstjeneste og bønn. Dette kan for eksempel skje i sammenheng med ekteskapsinngåelse eller begravelse, som en del av livet i en gruppe eller en organisasjon, i en krisesituasjon, til en minnestund, eller for å uttrykke takknemlighet enten det gjelder lokale eller nasjonale hendelser. Som kristne vil noen av oss glede seg over slike

muligheter mens andre vil finne det veldig vanskelig. Tilsvarende forskjellige reaksjoner vil vi også kunne finne blant mennesker med en annen tro. Uansett hvordan man organiserer samlinger for bønn eller gudstjeneste, er det viktig å være tydelige når det gjelder formålet med en slik samling, å være nøye med å finne et egnet sted eller rom, og å være sikker på at alle som er med, kan delta med full integritet i det planlagte arrangementet uten at det skapes usikkerhet. Samvær i stillhet kan gi et verdifullt uttrykk for det å være samlet i Guds nærvær, og vi kan også lære ved å være til stede som spesielt inviterte gjester i hverandres bønn og gudstjeneste.

5. Endringer i samfunnet

Selv om vi kan glede oss over den livskraft som det nye religiøse og kulturelle mangfoldet har tilført mange områder av våre samfunn, er vi også klar over at raske endringer kan skape forvirring og smerte i etablerte lokalsamfunn. Det er viktig at vi opprettholder et levende og engasjert kristent nærvær i flerreligiøse lokalmiljøer. Vi må være på vakt overfor etnisk og religiøs diskriminering som rammer minoritetsreligionene.

6. Trosopplæring

Der våre kirker driver skoler eller deltar i undervisning, vil det være mulig for oss å sørge for at barn og unge er hensiktsmessig forberedt til et liv som ansvarlige deltakere i et samfunn med religiøs pluralisme. Det må undervises i kristendom på en måte som tar hensyn til kristendommens internasjonale utbredelse og det kristne mangfoldet som kan finnes i lokalmiljøet. Innen den enkelte kirke må trosopplæringen utformes slik at kristne får hjelp til å undersøke hva deres egen tro sier om forholdet til annerledes troende.

7. Støtte til familielivet

Vi må være lydhøre overfor forhåpninger og behov hos dem som tenker på å inngå ekteskap på tvers av religiøse grenser. Prester og andre som driver sjelesorg må være rustet til å gi råd og støtte til slike par og deres familier. De trenger også egnede ressurser for trosopplæring til barn av blandede ekteskap. Også familiene til mennesker som har konvertert til eller fra en annen tro, kan trenge særlig støtte. Det er et økende behov for å utveksle erfaringer om sjelesorg for dem som opplever tap og sorg i familier med flere religioner.

8. Arbeid for det felles beste

Vi vil søke samarbeid med mennesker av annen tro i praktiske prosjekter der det er mulig. Vi tror at våre kirker har en spesiell rolle å spille nå det gjelder å hjelpe våre regjeringer og lokale myndigheter til å forstå de ulike trossamfunnenes særpreg. Alle troende kjenner omsorg for samfunnet de er en del av. Samtidig må vi være ærlige om de forskjellene som kan bli tydelige når verdier som tilsynelatende er felles skal omsettes i praktisk handling. Vi tror at kirkene er kalt til å samarbeide med mennesker av annen tro når vi vil sikre gode levekår for asylsøkere og flyktninger.

9. Deltakelse av kvinner og menn

I mange situasjoner med religionsdialog er det behov for å styrke kvinners deltakelse og aktive engasjement (selv om det finnes sammenhenger der menn er underrepresentert). Sammen med mennesker fra andre trossamfunn bør vi anstrenge oss for å sikre at deltakelse i flerreligiøse arrangementer har en rimelig kjønnsbalanse, og vi bør sette et godt eksempel ved å sørge for at dette er tilfelle for den kristne representasjonen. På samme tid må vi se i øynene at kulturelle og religiøse faktorer kan gjøre det vanskelig for kvinner å delta sammen med menn i flerreligiøse aktiviteter. I dialogen med andre trossamfunn bør vi finne anledning til å ta opp kvinners rettigheter.

10. Engasjement i internasjonale spørsmål

Vi vet at det er umulig å isolere samtalene på tvers av religioner i vårt eget land fra påvirkning fra andre land. Internasjonale forhold kan ha stor betydning for minoritetsgrupper, og især i krisetider bør vi vise solidaritet med grupper som kan føle seg truet. Forholdene for sårbare minoriteter i andre land vil ofte kunne bli et viktig tema i dialogen. Våre kirker vil naturlig føle sterke bånd til kristne grupper som opplever forfølgelse, og vi vil stå sammen med dem i kjærlig omtanke og bønn. Vi må likevel fastholde at det ikke er rimelig å holde representanter for ulike trossamfunn i våre land ansvarlig for handlinger utført av deres trosfeller i andre deler av verden.

11. Trosfriheten

Den kristne forpliktelsen til å elske vår neste og søke rettferdighet leder oss til å arbeide for trosfrihet i alle samfunn. I våre egne land er trosfriheten beskyttet av Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen: "Enhver har rett til tankefrihet, samvittighetsfrihet og religionsfrihet; denne rett omfatter frihet til å endre religion eller overbevisning, og frihet til enten alene eller sammen med andre og såvel offentlig som privat å gi uttrykk for sin religion eller overbevisning, ved tilbedelse, undervisning, praksis og etterlevelse." (1950) Vi har en særlig omsorg for rettighetene til minoritetsgrupper i våre egne samfunn. Vi fastholder prinsippet om lik rettsbeskyttelse for alle innbyggere; Religiøs autoritet må ikke misbrukes for å kontrollere eller undertrykke sårbare individer.

12. Skifte av religiøs tilhørighet

Der Ånden virker, gleder vi oss over at mennesker kan vende om til Kristus. Konvertering må alltid være en frukt av Guds handling, ikke av vår egen planlegging eller overtalelse. Vi erkjenner at religionsdialog kan påvirke menneskers liv på uforutsett vis. Det kan lede mennesker til å konvertere fra, så vel som til, kristendommen. Mennesker av ulik tro kan også oppleve at dialogen fører dem nærmere Gud innenfor rammene av deres egen religiøse tilhørighet. Som kristne må vi være oppmerksom på de utfordringene som nye troende står overfor, og våre kirker må være villige til å forandre seg for å kunne ta imot nye medlemmer. For noen nyomvendte vil religionsdialog være vanskelig, særlig hvis den innebærer et møte med deres tidligere tro. Andre nyomvendte kan kanskje gi viktige bidrag til dypere forståelse, og i deres tilfeller tror vi det må være riktig at de deltar i dialogen

